

Nemčija se v navalu na Rusijo močno ukanila

STALIN POJASNIL, ČEMU JE SKLENIL PAKT S "TOLOVAJEM". — PRIZNAL JE, DA JE RUSIJA RES V NEVARNOSTI; AKO PADE, IMA UPANJE ZA OSVOBODITEV LE V ZMAGI ANGLIJE

Josef Stalin je v svojem govoru po radiu narodom Sovjetske Unije brez oklevanja priznal, da je USSR res v nevarnosti. Ob enem ji je zagotovil, da bo zmaga njena v vsakem slučaju.

Pojasnilo, ki je bilo potrebno

Josef Stalin se v javnosti le redkodaj oglaši. Svojo politiko vodi največ iz urada. A v tem slučaju je bila situacija tako napeta, da je narodom U. S. S. R. moral raztolmačiti, da ni vse zlato, kar se sveti.

Ves čas, od kar USSR gradi svojo armado, je propaganda sovjetske vlade zagotavljala, da će se Sovjetska Unija kdaj zaplete v vojno, bo to na tujih, ne na njenih ozemljih. Pa se v

Poznavalci svetovne situacije pravijo, da se je v tej igri s Hitlerjem Stalin močno ukanil in da mora to njegovo zmoto pliečevati sovjetska armada s krvjo in z življenji. Tudi to je resnična ugotovitev.

Tudi Hitler slabo računal

Hitler si je leta 1939, ko je sklenil pakt s Stalinom, nedvomno misil, da mu je sklenil prijateljstva s Sovjetsko Unijo potrebna zato, ker je Nemčiji nemogoče zagospodovati nad svetom, dokler ostane na površju Velika Britanija. Hitler je vedel, da vlada v Kremlju so vrati angleško vlado prav tako kakor nemška vlada. Gnjev proti nji pa sta sikali vsaka iz svojih razlogov.

Obe vladi sta računali, da bo Velika Britanija kmalu izkravala v nato se prične "nova doba". Pa se je vojna nadaljevala tako, da je Anglia zbilja Italijo skoro na tla, jih vzela pretežni del Afrike in jo odbila iz vrste velesil, kakor izbjige keglača keglaško stojalec.

Nemčija se je v navalu na Rusijo nadela kruha, nahrač

Ukrainje, ruskih ojnih polj, in pa podjavljenja vse Rusije, ako se bi nemški armadi posrečilo prodirati "točno po načrtih".

Pa se ji ni.

Vojna na vzhodnem bojišču je prva res masna bitka, v kateri se sovražne armade tepejo druga z drugo toliko, da pada v bitkah med njima stotisočte življenj.

Ako je Hitler res domneval, da bo v treh tednih v Moskvi, se mu sanje niso uresničile in se mu bržkone tudi ne bodo.

A recimo, da se bo Nemcem prodiranje v Rusijo posrečilo nadaljevati. Saj je bilo tako tudi v prejšnji svetovni vojni. Pa je zmaga zaveznikov otela tudi Lenjino Rusijo in mu vrnila Ukrajino, ki jo je pod pritisom kajzerjevih samokresov izročil Nemčiji.

Enako je odvisna usoda Ukrajine tudi sedaj. Ako Rusija svoje bivše prijateljice ne bo mogla premagati, se more za svojo svobodo zanašati le na Anglio ter Zed. države. To pač le, ako Anglia, s pomočjo Zed. držav, vrže nacizem in narekuje Evropi tak mir, ki bo mir tudi za Ukrajino.

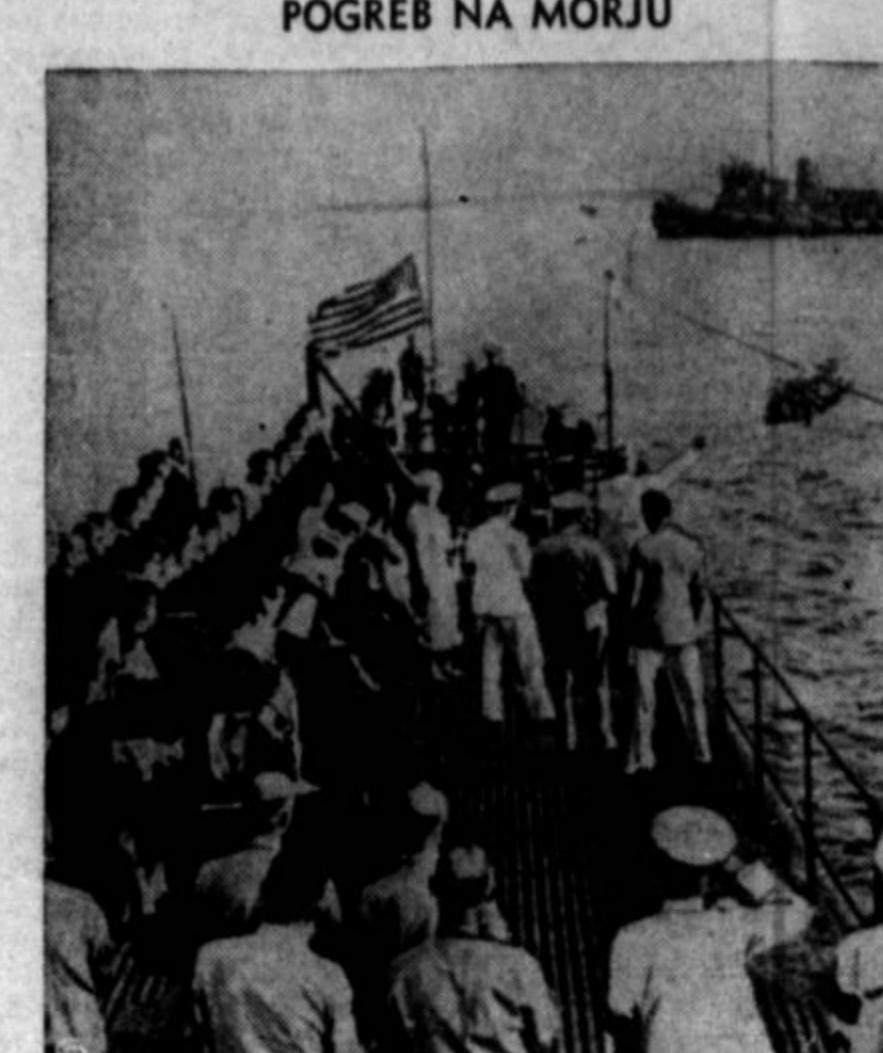
Uncle Sam ima močno silo

Armada, mornarica in mornarična pehota Zed. držav šteje že 1,760,000 mož.

Kdo je ukanjen?

To se ne žalost ni uresničilo, je rekel sovjetskemu ljudstvu Stalin, a "nas (namreč vladu sovjetske unije) ne zadene nikakrsna krivda."

Stalin je treba priznati, da je v pravem. Bil je "apizar" še celo bolj kakor pa pokojni Chamberlain. Na svoj prapor je zapisal mir in vsi komunisti po svetu, ki so mu hoteli ostati zvesti, so kričali z njim vred za mir in vplili proti "imperialistični vojni". Tako je kominter na upravičila svojo takozvano

POGREG NA MORJU

Gornja slika predstavlja mornarje na ameriški podmornici Triton, na kateri je mornarični tajnik Frank Knox vzel v morje venec v spomin mornarjem podmornic 0-9, ki se je ponesreči potopila blizu ameriške obale. Morje, kjer je združila omenjena podmornica na dno, je nad 400 čevljivogloboko. Vsa resnina dela so se izjavilova.

PRESOJANJA DOGODKOV DOMA IN PO SVETU

Sovjetska vlada je dne 2. julija sporočila ameriškemu poslaniku v Moskvi, da jo zelo veseli, ker je predsednik Zed. držav po nemškem napadu na Rusijo ta najnovejši Hitlerjev barbarizem obošil, izrekel Sovjetski Uniji v njeni obrambni vojni svoje simpatije ter ji obljubil podporo Zed. držav.

Nesaviana Hrvatska je v vojni z Rusijo. Njene armade niso Ruskom, ker je nima, pa tudi če bi jo imela, se ne bi hotele tepti z ruskim vojaštvom. Toda Hrvatska pod poglavnikom Paveličem Nemčiji v tej vojni veliko pomaga z žitom, lesom, živilo in z delavci. Hrvatski delavci v Nemčiji, katerih je bilo poslanih tja okrog 50,000, dobivajo za plačo hrano in nekaj malega mezde, toda potrebsčine mora Hrvatska posiljati v Nemčijo zaston, torej je to za Hrvate nekak "lend-lease bill". Zed. države si ga saslušajo v privatnih obratih, na ostale pa WPA pritiska, naj si delo poiščejo drugje.

Herbert Hoover zahteva, da naj Zed. države Rusiji nikar ne pomagajo, ker bi s tem "pomagalo širiti komunizem". Enako ostro nasprotuje podpiranju Rusije Charles A. Lindbergh. Hitler ima v Zed. državah močne podpornike.

Francoska vlada v Vichiju igra napram Sovjetski Uniji slično politiko, kakor proti Angliji. Z Anglijo je v nenapovedani vojni. Marshal Petain in podpredsednik Roosevelt odslovi, če pa ne storiti tega ne eden ne drugi, naj se v kongresu postavi Knox na zatočeno klop in se ga na ta način odstrani iz zveznega kabimenta. Knox je svoj predlog za aktivno sodelovanje ameriške mornarice z angleško utemeljil s tem, da velik del ameriškega tovora, zaenzo z la-

ni svoje vnanje politike v dobroletu spremeni toliko, kakor Francija. Zgodilo se je to raditev, ker je kapitulirala pred Hitlerjem v vsakem oziru. Hitler je z njim ravnal z rokavnicami, da mu je bilo toliko lagljivo dobiti v svoj prostor.

Predsednik Roosevelt je v govoru 4. julija med drugim dejal, da Zed. države ne bodo mogle ohraniti svoj sedanji red svobodščin in demokracijo, ako izgubi svobodo vseh ostalih svetov.

Toda Anglia in Francija želeli ob boljševiški Rusiji močno protikomunistično Nemčijo, seveda tudi ni tajnost. Za postanek hitlerizma je torej več vzrokov, ne samo eden.

WPA v Illinoisu računa znižati število svojih delavcev do srede julija s 93,000 na 66,500. To bo najnižje število delavcev WPA v zadnjih šestih letih, od kar je WPA v tej državi začela poslovali. Vzrok nižanja je, da je mnogo delavcev dobilo zaposlitev v privatnih obratih, na ostale pa WPA pritiska, naj si delo poiščejo drugje.

Frank Knox si je s svojo izjavo, da naj Zed. države pomagajo, ker bi s tem "pomagalo širiti komunizem". Enako ostro nasprotuje podpiranju Rusije Charles A. Lindbergh. Hitler ima v Zed. državah močne podpornike.

Francoska vlada v Vichiju igra napram Sovjetski Uniji slično politiko, kakor proti Angliji. Z Anglijo je v nenapovedani vojni. Marshal Petain in podpredsednik Roosevelt odslovi, če pa ne storiti tega ne eden ne drugi, naj se v kongresu postavi Knox na zatočeno klop in se ga na ta način odstrani iz zveznega kabimenta. Knox je svoj predlog za aktivno sodelovanje ameriške mornarice z angleško utemeljil s tem, da velik del ameriškega tovora, zaenzo z la-

(Nadaljevanje na 3. strani.)

Jugoslovanska vlada dobila svoj glavni stan v Londonu

Nekateri člani jugoslovanske vlade v ubežništvu so želeli, da bi kralj Peter II. dobil za svoj glavni stan dovoljenje nastanitve v Zed. državah.

To jim je ameriška vlada tajno kratkomalo odbila, kar kor tudi ubežnemu rumunskemu kralju in drugim, dovoljeno pa jim je še prikazati v Zed. države na obiske.

Nato so poročali, da se bo jugoslovanska vlada iz ubežništva v Palestini nastanila v Kanadi.

Temu načrtu se je uprl Winston Churchill. Vlado Jugoslavije v Kanadi bi moral Anglia le vzdrževati, a on hoče, da se jugoslovanski birokrati sedaj tudi gibljejo! Zato jim je določil, da naj imajo vlado v Londonu, kjer je že poljska, češka, norveška, in nekaj drugih. Churchill zahteva, da naj tudi kaj store v borbi proti Nemčiji, ne samo paradirojajo v pismih in v listih.

Kdo je kriv Hitlerja?

Senator Wheeler pravi, da je vojno Nemčije z Rusijo skovala Anglia, ki je dopustila, da je prišel Hitler na krmilo in mu potem dovolila, da je obrožil svojo državo.

Wheeler je v tej trditvi v pravem le z ene strani.

Kajti socialisti vedo, da so Hitlerja poleg razmer omogočili posebno komunisti, ki so nacijem pomagali izpodkopati temelj demokratični nemški republike.

Toda sta Anglia in Francija želeli ob boljševiški Rusiji močno protikomunistično Nemčijo, seveda tudi ni tajnost. Za postanek hitlerizma je torej več vzrokov, ne samo eden.

Paderevski bil velik umetnik in patriot

Zadnji dan v juniju je v New Yorku umrl prvi predsednik poljske republike, slovenski pianist, Ignac Jan Paderevski.

Ko je po prejšnji svetovni vojni nastopil vladu, je kmalu uvidel, da za umetnika in nesobičnega patriota ni prostora v nji. Pa je nato spet odšel v svet. A svoj narod je ljubil in bil storil zanj kakršnokoli žrtve, da bi mu pomagal. Vlada, ki ga je nasledila, ga ni več potreboval.

V novem razkosanju Poljske je Paderevskemu krvavelo srce in se je znova lotil borbe za svoj poteptani narod, s klicem, da duša poljskega ljudstva ne bo zatonila.

Miliarde za oboroževanje

Dne 27. junija je zvezni senat soglasno odobril nadaljnih deset milijard dolarjev za obrambne namene. To je najvišja vsota, ki je bila določena za oboroževanje v teku enega fiskalnega leta.

PREDSEDNIK ROOSEVELT IZJAVLJA, DA OSTANE NA SVOJEM STALIŠČU

BORBA V ZED. DRŽAVAH MED PRISTASI NACIZMA IN ZAGOVORNIKOV ANGLIJE SE OSTRI. — VSA REAKCIJA IN S. P. PROTIPODIRANJU SOVJETSKIE UNIJE

V ameriški javnosti je zdrževanje predmet vseh pričkanj vprašanje, ali naj se ali pa ne umešamo v vojno.

Ogromna večina ameriškega ljudstva je zoper vojno. Ni pa te veči vseeno, kako se bo sedanja vojna končala, in prav radi tega je v ameriški politični javnosti toliko konfuzije.

Predsednik Roosevelt je dne 4. julija v svojem govoru po radiu izjavil, da Zed. države ne bodo mogle obvarovati svojemu prebivalstvu svobodščin, ako postane ves ostali svet morje diktatur.

To so mu ameriški fašisti, ki se združujejo v "America First", zamerili toliko, da so spet pognali svoja žela proti njemu. Pomaga, naravno, tudi uradna S. P., ki pa ni nič več reprezentanta onih, ki verujejo in delujejo za mednarodno vzajemnost in internacionalni socializem.

Položaj za ameriško vlado je silno težaven. Opozicija z Norwom Thomasom vred, klicje ljudstvo, da naj Rooseveltu nikar več ne verjame, češ, ako je on za demokracijo, čemu je za podpiranje Stalina?

V govoru 4. julija je predsednik Roosevelt svojim kritikom na diplomatski način sporočil, da se ne bo odmaknil s svoje vnanje politike niti za padec.

On je bil od začetka, in je danes še bolj, za poraz fašizma.

Prav nič ne skriva, da ako bi bilo po njegovem, bi Hitler že padel, ne da bi bilo treba v Evropo poslati ameriško armado. Zadostovala bi ameriška mornarica, ki bi to delo lahko sijajno opravila, ne da bi ji bilo treba tvegati življenja ameriških mornarjev.

Toda "apizarji" v kongresu in profašistični listi v tej deželi imajo tolikšen vpliv, da se nima niti sam predsednik republike ne upa ključovati.

Situacija pa je takšna: Ako hočejo Zed. države res zalagati Anglijo s potrebsčinami, teda je treba skrbeti, da tudi pridejo tja.

To pa bomo pomenilo vojno z Nemčijo, tudi ako ji ne bo navedana. Sicer se vojne dana današnji itak vrše večinoma "neuradno".

Da li gačimo v vojno ali ne, še ne vemo. Vemo le, da posledice že plačujemo in jih bo močno čezdalje bolj.

Ako se dogodi, da Hitler zmaga, bo to ob enem poraz za Zed. države. Namreč, oboroževanje se bo nadaljevalo v še ogromnejši oblikah kakor sedaj. Davki bodo naraščali, življenski standard pa bo še zdrževanje navzdol.

Te hibe in katastrofo je mogoče odstraniti le, ako sedanji red s svojimi diktatorji vred pade in ga nasledi sistem, kakršnega propagira socializem.

Kako lahko vsako našo prireditev uporabimo v korist skupnosti?

Vsako leto se vrše priredbe naših naprednih podpornih društev, federacij in njihovih drugih naprednih organizacij. Tako tudi letos. Vse, ki so se vrstile doslej, so dobro uspele ne samo s stališčem naših samih, nego tudi z ozirom na druge aktivnosti za napredek.

Dne 4. julija so ohiskske federacije društev SNPJ priredile drugi praznik svoje organizacije, — ohiskski dan SNPJ — ki je bil letos v Girardu. In kot običajno, vsi člani in članice ter somišljeniki, ki soglašajo z našim programom, so bili na delu za uspeh prireditve od začetka do konca. Le malo se je moglo ob njihovi zaposlenosti storiti za naš pokret. Kako neki bi utegnili, ko pa so morali vse svoje prostre ure posvetiti delu za priprave, in ko so stvari vsaj v glavnem izvršili in je bilo priredbe že konec, se je začelo njihovo delo z nova: Čiščenje in računanje!

Ni igrača ravnatih s priredbo, ki se je udeleži štiri tisoč ljudi!

A vendor so najboljši člani SNPJ tudi ob tej priložnosti utegnili ujeti nekoliko svojega časa v korist gibanja, v katerem je njihova podpora organizacija postala to kar je.

V Chicagu je klub št. 1 JSZ priredil piknik v korist Proletarca. Je zelo dobro uspel.

IGNAZIO SILONE:

FONTAMARA

ROMAN IZ FAŠISTOVSKE ITALIJE

Z avtorjevem dovoljenjem prevedel TALPA

PREDGOVOR

To, kar bom pripovedoval, se je zgodilo v preteklem letu v Fontamari.

Fontamara je najrevnejša in najbolj zaostala vas v Marsiki — ne severu issušenega Fucinskega jezera —. Na kameniti vzpetini se čredi okrog razpadajoče cerkve približno sto revnih bajt; vse so enonadstropne, neskorazmerno postavljene, vremena jih je počrnilo, dež in veter sta jih pokvarila, strehe pa so slabu krite z opeko, in vsakovrstnimi črepnjami. Večina teh bivališč ima samo eno odprtino: ta služi ob enem za vrata, okna in dimnik. Znotraj ni pravega poda, zato pa so stene vlažne; tu stanujejo, spevajo in jedo ljudje, moški se parijo in ženske rode, tu bivajo prašiči, osli, koze in kokoši.

Kaj več bi se o Fontamari res ne dalo povedati, če bi se v njej ne pripetile tako čudne stvari.

Priča dvajset let svojega življenja sem prebil v Fontamari in tudi o tem bi se ne dalo kaj več povedati.

Vseh dvajset let isto nebo, ista zemlja, isti dež, isti sneg, isti hiše, isti cerkev, isti prazniki, isti jed, isti beda: beda, podelovana od očetov, ki so jo podelovali od dedov, ki so jo zopet prevzeli od pradedov.

Zivljenje ljudi, živali in zemlje v večnem krogoteku, v teku časov, v izpreminjanju narave. Najprej setev, potem pletev, potem košnja, potem žvepljanje, potem žetev in končno trgatev. In potem?

Zopet:

Setev, pletev, košnja, žvepljanje, žetev in potem trgatev. Zmeraj isto, nepremenljivo isto. Zmeraj. Leta teko, leta se množe, mladi rasto, stari umirajo, ljudje pa sejejo, plevejo, kosijo, žveplajo, žanjejo in berijo grozdje. In potem, kaj še?

Isto. In potem? Zmeraj isto. Vsako leto kakor prejšnje leto, vsako desetletje kakor prejšnje, vsak rod kakor prejšnji. Kadars nastopi deževni doba, se ukvarja vse z družinski, mi zadevami. To se pravi: ljudje se bore drug proti drugemu. V Fontamari ni dveh družin, ki bi si ne bili v sorodstvu. V malih krajih so navadno vsi med sabo v sorodstvu. Zato imajo vse skupne koristi. Zato se tudi vsi med sabo prepričajo. So pa zmeraj isti prepriči, brezkončni prepriči, ki jih rod podeluje od roda, ki vodijo do brezkončnih pravd, do brezkončnih izdatkov, da se dožene, čigava je živa meja. Živa meja pogori, toda zdražba tli dalje.

Vse je prisilno. V mesecu si prihrani 20 soldov, v naslednjem 30, ob koncu poletja celo 100 soldov; to znese v dvanajstih mesecih okrog 30 lir. Potem pa pride bolezen ali sicer kakšna nesreča in potem zopet porabi prihranke desetih let. In začne zopet od začetka: 20

Roman FONTAMARA, čigar prvi del je na tej strani v tej številki in bo nadaljevan v naslednjih, ni "lepa" povest. Namreč ne takšna, kakrsne ljudje "najraje berejo". Kajti to je povest ljudi v bedni italijanski vasi. Povest ljudi, kakrsni so. Slika življenje najbednejših med bednimi v fašistovski Italiji.

Ko je roman izšel v nemškem prevodu, je pisala dunajska revija "Bildungsarbeit" med drugim tole (izhajala je predno je Hitler vzel Avstrijo):

"Pisatelj, politični emigrant, opisuje zgodbo abruške vasi pod fašistovskim režimom... Fašisti vzamejo ljudem vse: luč, vodo, svobodo, zemljo. Končno pride do upora. Voditelj vstaje umre v ječi, njegov priatelj mora izpovedati, da se je umoril sam. Knjiga je umetniško delo. Brez dvoma je to najboljši italijanski roman zadnjih petih let. Toda v Italiji ni smel iziti."

Pokojni Leon Trocki, ki je bil umorjen lani v Mehiki, je pisal med drugim:

"Fontamara je revna, samotna vasica na italijanskem jugu. Na 200 straneh knjige dobi neno ime simboličen pomen za vse italijanske vasi, za njih bedo, njih brezupnost, pa tudi za njih upornost. Silone dobro pozna italijanske kmete; sam je preživel 20 let med njimi. Ne prikriva ne olepšava, temveč vidi življenje, kakrsno je... Fontamara bo našla pot med množice."

Slovenski pisatelj Jakob Wasserman je pisal o njih: "Pretrseljiva knjiga... Vsebuje nepoznana poglobanja homerske preprostosti in veličine. Ime avtora bo postal slavno."

Predno je bil ta roman preveden v slovenščino, je izšel že v 11 drugih jezikih.

SAME "VOJNE SLIKE"!

Gornje ni slika iz bojišč kje v Rusiji, nego z manevrov ameriske armade. Ameriški vojaški poveljniki zatrjujejo, da so njihove čete dobro opremljene in pripravljene spoprijeti se na kateremkoli bojišču.

večjih krajih ob robu kotline semenj za kafone, kjer najema Torlonije najemniki vsak dan nove delovne moči. Kafoni morajo 5—12 kilometrov daleč korakati, da dospoj delovnega mesta.

Ogromna bogastva, ki jih Torlonia letno črpa iz Fucina, so v kričečem nasprotju z bedo kafonov: 300,000 centov sladkorne pese, 300,000 centov žita, 10,000 centov vsakovrstne zelenjave.

Peso s Fucina predeluje ena najznamenitejših evropskih sladkornih tvrnice. Za kafone, ki sladkor pridelujejo, pa je redka sladčica, ki ga okusijo samo v velikonočni pogači. Skoraj vse fucinsko žito romo v mestu, kjer delajo iz njega bel kruh, testenine in pogače, ki jih jedo tudi mestni psi in mačke. Kafoni, ki ga pridelujejo, pa žive večji del leta od koruze. Dobivajo namreč pravcato gladowno mezzo. Mezzo, ki jim zadošča za životarenje, ne pa za živiljenje.

Nekoč se jih je izselilo mnogo v Ameriko. Pred svetovno vojno so iskali Fontamarezi celo v Argentini in Braziliji srečo. Tisti, ki so si kaj prihranili, so se končno vrnili, toda ne več v Fontamaro, nego so se naseobili v sosednjih občinah, kjer so imeli več upanja, da bodo kaj dosegli. Oni, ki niso nicesar dosegli, pa so se vrnili zopet v domačo vas, kjer so se pogrenili zopet v staro, živalsko ravnočasnost. Z nobenom besedo se ne omenjajo fontamareška oblačila. Tudi ne ene besede ne bo našel v narečju.

Dogodki, ki so se v nekaj tednih v preteklem letu dogodili v Fontamari, so zopet vzvalovali življenje, ki je bilo že več rodov docela zamočvirjeno. Časopisje ni spočetka o tem nicesar pisalo. Šele po nekaj mesecih so se začele po Italiji in inozemstvu širiti vesti.

Fontamara, vas, ki je ne najdeš na nobenem zemljevidu, je postala nenadoma predmet mnogih diskuzij, simbol velikega dela Italije in sicer južnega.

Vesti o tem kraju so se mi zdele spočetka fantastične, komaj možne, izmišljene, iz nedognanih vzrokov pripisane tej oddaljeni vasi, ki je ni mogoče preiskati. Vsi poizkusili, da bi dobil neposredna poročila, so ostali brezuspešni.

Ko sem se pa nekoc pozno v

kor so tudi že drugi nosili osnoven škornje, ovratnike in samoveznice, če so šli v mesto. Toda treba nas je samo opozavati, pa takoj spoznaš v nas kmetavje s podeželja. Italijančina naše misli samo pokvečuje, jih poslabšuje in jim daje napačen ter omladen videz. Ce je res, da se v jeziku šele tedaj dobro izraža, če si se nauči v njem misli, potem dokazuje ves trud Fontamarezov, da bi v tem jeziku govorili, da ne znajo v njem misli. (Potemkašem je sodobna italijanska kultura za nas tuja kultura.)

Ce smo si torej jezik izposodili, je pa vendar umetnost pripovedovanja naša. To je fontamareška umetnost. Že otroci smo se urili v njej. V dolgih nočeh, pri statkah, ob rotoranju stavev.

Med pripovedovanjem, umetnostjo, kjer nizaš besedo na besedo, stavek na stavek, vrsto na vrsto, obraz na obraz, in med našo staro umetnostjo tknjena ni razlike: to je tista umetnost, kjer veče nit z nitjo, barvo z barvo, da je vse lepo, v redu, trdno, jasno. Najprej prepoznaš samo cvetično deblo, potem liste, potem čašo, potem čašne liste. Toda že takoj spopetka veš: to bo cvetlica. Zato se zde naša dela meščanom svojstvena in jim pričajo o naši nadarjenosti. Nikoli pa jih nismo prodajali v mestu. Celo ponujali jih nismo. Kaj smo kdaj proslili meščane, naj o svojih stvareh pripovedujejo po naše? Nikoli jih nismo proslili.

Tako imet vsak pravico, o svojih stvareh na svoj način pripovedovati.

Najprej je govoril stari. Nato žena. Nato zopet stari. Potem iznova žena. Potem zopet stari. Nato sin. In končno stari.

Ko je stari nehal pripovedovati, se je jasnilo jutro. Kar so povedali, je v tej knjigi.

Dvoje točk pa moram takoj tu obrazložiti. Prva: Moje počitki so za marsikaterega čitatelja v kričečem nasprotju s slikovito podobo, ki si jo je napravil o južni Italiji. V knjigah je to srečna, sijsajna dežela, kjer hodi kmet vesele pojoč na delo, kjer pojo dekleta v lepih nošah na zboru, v bližnjem gozdu pa pojo slavčki.

V Fontamari je življenje sedva drugačno.

Kdor bo v tej knjigi iskal kaj narodopisnega, ko iskal zamenjano besedo se ne omenjajo fontamareška oblačila. Tudi ne ene besede ne bo našel v narečju.

V Fontamari ni gozda. Gore so grde in gole, kakor večji del Apeninov. Malo ptic je tam. Ni slavcev, v narečju nimajo niti izraza zanje. Kmetje ne pojo — ne v zboru, ne sami, celo ne, kadar so pijani, se najmanj pa, kadar gredo na delo. Pač pa preklinjajo. Preklinjajo, kadar jih vznemiri veliko čuvstvo: veselje ali jeza. Toda niti pri tem ne kažejo mnogo domislilje. Izberejo si dvoje ali trije znanih svetnikov in jih preklinajo z zmeraj enakimi besedami.

Edini človek, ki je v moji mladosti v Fontamari pelj, je bil neki čevljar. Pel pa je samo eno pesem o postanku vojne v Abesiniji in ki se je pričenjal:

"O Baldissera, ne zaupaj črnim ljudem."

Pri poslušanju tega enoličnega prepevanja — iz dneva v dan, od jutra do večera, z glasom, ki je od leta do leta postajal žalostnejši in tanjši — je fontamareško mladino resno zaskrbelo, da se bo tale "generale Baldissera" končno vendarje specjal s črnimi — bodisi iz blazne smelosti, raztresnosti ali iz lahkomselnosti. Mnogo kasneje smo izvedeli, da je črna nevarnost že davno minula.

Druga točka pa se tiče jekika:

Da bi ja kdo ne misli, da govorijo Fontamarezi italijanski! Italijančina je za nas kakor latinčina, francoščina ali esperanto, kar se uči v šolah. Za nas je to tuj, mrtev jezik, čigar besedni zaklad in čigar morfološka sta se izoblikovala brez vsakršne zvezze z nami, z našim življenjem in nehanjem, našim mišljem in bitnostjo. Seveda so pred mano že tudi drugi kafoni z juga govorili in pisali italijanski. Prav tako ka-

GLASOVI IZ NAŠEGA GIBANJA**Zbral Charles Pogorelec**

Tone Zupančič iz Point Marion, Pa., ki je kaj pogosto zastopan v naših izkazih, je poslal novce za Majski Glas, nekaj podpore in dve naročnini.

John Gallon iz Osage, W. Va., tajnik kluba št. 228 JSZ, pa dve naročnini in članarino za klub.

V naši domači vasi je bilo z agitacijo sledče: Angela Zaitz 2 naročnini, Frank Zaitz 2, upravnik 12, Peter Vrhovnik iz južne strani pa je poslal novce za Majski Glas, obnovno naročnino in par kvodrov tiskovnemu fondu.

Edward Tomšič iz Walsenburga, Colo., je poslal \$2.00 podpore tiskovnemu fondu in \$3.00 Prosvetni matici od federacije SNPJ za Colorado in N. Mexico.

John Krebel je poleg članarine za klub št. 27 JSZ poslal \$2.50 tiskovnemu skladu; "čen popotnik" Jankovich 10 naročnin in \$8.00 tiskovnemu fondu; Jennie Dagarin pa 8½ naročnin in dolar v tiskovni fond.

John Plachter iz "fordovega kraljestva" (Dearborn) je poslal \$2.50 tiskovnemu fondu.

John Goršek pravi, da tudi on noče biti izjema kar se tiče predloga "Big Tonyja", poslal je \$2.00.

Mary Zemlock iz Spanglerja, Pa., je poslala \$1.00 za št. 248 SNPJ, pa še sama je enega prilожila.

George Smrekar iz Aliquippa, Pa., je poslal \$15.50 tiskovnemu fondu, ki jih je zbral na proslavi SNPJ v Strabu, Pa., in zraven tudi dve naročnini. George se vedno rad spomni Proletarca.

Pa France Boltežar iz daljne Colorade, je to pot zastopan z dvema naročninama in \$5.00 prispevkov tiskovnemu fondu.

Frank Cvetač iz Tire Hilla, Pa., je še vedno na delu. Poslal je 4 naročnine in \$2.25 tiskovnemu skladu.

V Fairport Harbor, O., živi Lawrence Bajc, s katerim smo se sestali lansko leto na pikniku kluba št. 27 JSZ, kjer se je brez kakega obotavljanja naročil na list. No, letos ni čakan, da bi ga obiskal kak zastopnik, poslal je obnovno naročnino sam še prej kot mu je potekla in zraven pridjal še \$1 za Tomšičev predlog.

Iz Sharona, Pa., piše Jože Cvelbar, da ne gre najboljše z našo stvarjo, toda klub temu je poslal \$5.00 tiskovnemu fondu, ki jih je zbral med somišljeniki Proletarca.

Iz Arma, Kansas, je poslal Tone Shular \$9.25 tiskovnemu fondu, ki jih je zbral na društvenem pikniku Peter Benedict iz Detroitja, ki se je mudil tam na počitnicah.

Iz severozapada se je spomnil Tomšičevega predloga John Shumrov iz Rentona, Wash.

V zapadni Penni je še zmoreno v akciji Tone Zornik. Od

zadnjih je poslal še 12 naročnin in \$4.75 tiskovnemu fondu in še 25 izt. Majskega Glasa.

Frank Strah se je tudi udeležil slavnosti SNPJ na Strabu, Pa., in tam zbral \$6.15 v tiskovni fond.

Louis Barborich iz Milwaukeeja je poslal \$3.50 v tiskovni fond lista. Slovenski socialistični klub bo imel svoj piknik prihodnjo nedeljo pri rojaku Franku Klopčiču v New Berlinu, kjer pričakujejo obilne udeležbe.

Maks Martz iz železne o-krožje Minesota je bil zadnje čase malo na agitaciji, rezultat, 3 naročnine, med temi ena nova; prispeval je tudi "copak" za Tomšičev predlog.

Iz Girard se je oglasil John Kosin, ki je poslal 4 naročnine in \$5.00 tiskovnemu fondu, ki jih je prispeval prijatelj lista, ki želi, da je označen le z "nenimenovan".

Leo Junko iz Detrota je poslal 7½ naročnin in \$11.80 tiskovnemu fondu, John Zornik pa dve naročnini.

Rudolf Kreč je poslal \$2.50 v tiskovni fond in kaj laskavo priznanje listu. Pravi, da je list vreden mnogo več kot znača naročnina in priporoča zvišanje iste. Dobra ideja Rudolf, toda težko izpeljiva. Po našem skromnem mnenju naj naročnina ostanе kot je, mi se pa zavzemimo, da listu pridobimo tako novih naročnikov, pa bo naš problem bližu rešitev.

Vrhovni sodnik, ki se je sam upokojil

Načelnik vrhovnega sodnika Charles Evans Hughes je šel 1. julija traj

FRIEDRICH LIEBKNECHT: Spomini na Karla Marxa

Mnogi, ki so bili ali so še socialisti, so na Karla Marxa nekako pozabili. Zmage fašizma v Nemčiji in drugod so jih oplašile, pa pravijo, da bo namesto marxističnih treba iznajti nove razlage in teorije o ekonomski preuredbi sveta. Avtor spodnjega spisa je bil Marxov osebni učenec. Obsta v grobu in oba sta bila mučenika, vsaki na svoj način. In ne eden ne drugi nista učila, da se preobrat zvrsti kar na lepem. O tem poglavju pravi Liebknecht v tem članku tole, kar je vredno tu še posebno poudariti (spis se nanaša na dobo, ko so živelji begunci v Angliji):

"Medtem ko so drugi emigranti kovali načrte za svetovni preobrat in ko so sami sebe vsak dan opajali z zdravico "Jutri bo izbruhnilo!" — smo mi "banda kontrarevolucionarjev", "izmeček človeštva" itd. z Marksom študirali v britiskem muzeju in pripravljali orožje za boje bodočnosti..."

Kako sem se z njim seznanil

Ko so me 1850. leta izgnali iz "svobodne" Švice, sem čez Francijo dospel v London. Pri poletnem praznovanju delavskega izobraževalnega društva v londonskem predmestju sem dobil Marxovo družino. "Oče Marx", ki sem ga tokrat videl prvič v življenju, me je takoj podvrgel ostremu izpitu, mi ostro gledal v oči in natančno opazoval mojo glavo. Izpit sem srečno napravil, vzdržal sem pogled njegovih oči, ki so me motrile iz levje glave z levjo grivo; strogi izpit se je hitro spremenil v živ, vesel pogovor in kmalu smo bili vsi v razigranem veseljem razpoloženju — Marx sam je bil najbolj razposajen. Pri tem sem se seznanil tudi z Marxovo ženo in otroki. Od tistega dne sem bil pri Marxu kot doma in ni bilo dneva, da jih ne bi obiskal. Njegova žena je vplivala na moj razvoj prav tako močno kakor on sam. — Moja mama je umrla, ko sem bil še le tri leta star, in imel sem trdo vzgojo. Občevanja z ženskami nisem bil vajan. Tu sem pa našel lepo, plemenito in duhovito ženo, ki se je napol materinsko, napol sestrsko zavzela za izgnancata, ki ga je preganjanje zaneslo na obalo Temze. Ona me je rešila, da nisem poginil v emigrantski bedi.

Moje zahajanje na Marxov dom mi je mnogo emigrantov zamerilo. Urednik radikalno-demokratičnega časopisa Bauer mi je očital:

Marx — vzgojitelj

Marx je bil dober vzgojitelj, to je dokazal pri tečaju, ki ga je vodil v londonskem delavskem izobraževalnem društvu, o tem smo se lahko vsak dan prepričali mi, njegovi ožji učenci.

Marx je bil strog učitelj; ne samo, da nas je sili k učenju, temveč vedno se je tudi pripraval, če se učimo. Nekaj časa sem se ukvarjal z zgodovino angleških tradeunionov; vsak dan me je spraševal, kako da leč sem, in ni mi dal prej miru, da sem predaval o tem v širšem krogu. Prisel je na to predavanje. Pohvalil me ni, ker hvaliti sploh ni bila njegova navada in če je hvalil, je hvalil bolj iz sočutja. Za indirektno pohvalo sem smatral to, da se je spustil z množi v debatu radi neke trditve v mojem predavanju.

Marx kot učitelj je imel redko lastnost, da je bil strog, ne da bi človeku jemal pogum in veselje.

In še eno odlično vzgojiteljsko lastnost je imel Marx: vedno nas je navajal v samokritiko in ni dopuščal, da bi se človek zadovoljil z doseženim.

Marx in politika

Politika je bila za Marxa stalni studij. Zgodovina, politika je plod vseh sil, ki delujejo v človeštvu in naravi, plod človeškega mišljenja, človeških strasti, človeških potreb. Politika je teoretična: spoznanje teh milijonov in milijonov sil, ki predejo na kolovratu časa, in praktična, ker spoznanje zaveta dejanje. Politika je torej znanost in praksa; in politična znanost ali znanost o politiki je v neki meri esenca vseh znanosti, ker vsebuje vsa področja delovanja človeških in naravnih sil. Kajub temu rad misli vsak osel, da je velik politik ali celo državnik, kakor bi bil rad vsak osel dober urednik časopisa. Taki domišljavi osli misijo, da se za politiko ni treba nič učiti, da so kar "rojeni" politiki.

Za Marxa je bil kar divji, kadar je govoril o puhloglavih, ki pozajmo za razlagi stvari samo nekaj šablonskih fraz in ki svojkrat grdo zavrnil, docim so sledili praznimi frazerjem, iz je zmedene želje in fantazije.

smatrajo za dejstva ter za gostilniško mizo, v praznem članku ali govoru vodijo usodo sveta. Sreča je, da dejal, da se svet drugače suče, ne meneč se za same.

Marx v tem oziru ni bil samo kritik, ker se je sam pokazal izvrstnega politika in je njegova knjiga "18. Brumaire" prava mojstrovina političnega spisa.

Krinke, ljudje in fotografije

Marx je eden od redkih meni poznavnih velikih, srednjih in malih ljudi, ki ni bil ničemuren. Za to je bil prevelik, premočan in preponosen. On ni poniral poze. Nikdar se ni porajal.

Nikdar še ni bilo odkritosrečenjega človeka od Marxa — on je bil prava vtelešena iskrenost. Ako si ga pogledal, si takoj vedel, pri čem da si. V našem civiliziranem svetu seveda ne smeš vselej govoriti resnice, toda neresnice zato ni treba govoriti. Vedno lahko rečem, kaj čutim in mislim, toda to še ne pomeni, da bi moral povedati tudi, česar ne mislim ali čutim. Eno je previdnost, drugo je hinavščina. In Marx se ni nikdar hlinil. Bil je za to enostavno nesposoben — prav kakor nepokvarjen otrok. In njegova žena ga je često imenovala "moj veliki otrok". In bolje od nje ga ni nihče poznal — niti Engels ne. Ako je bil v družbi, v kateri je treba paziti na zunanjost in kjer se človek ne počuti prostega, je bil "naš oče" res kot velik otrok in je v zadrugi zardel kakor majhen otrok.

Ljudje s teatraličnim nastopom so mu bili nad vse zoperuni. Nekdo je trdil, da so vsi ljudje igralci. To ni res. Toda kulturni ljudje so brez dvoma po večini igralci in jaz sem od nekdaj delil ljudi v igralce in neigralce. Kadars utegnem, se zavbam s tem, da na cesti ali v vlaku opazujem ljudi, kdo se obnaša naravno, kakršen je, in kdo se ponareja in kako. Med delavci in kmeti najdem veliko naravnih obrazov, ne pa med študiranimi in bogatimi standovi; od teh si skoro vsakdo nadeva krinko. Da vidiš, da so ljudje večinoma igralci, ti ni treba študirati fiziognomije, temveč enostavno glej fotografije! Solnce ne laže. In vendar, kako malo fotografij je podobnih človeku! Zakaj? Ker tisti ali tista, ki se da fotografirati, se hoče pokazati čim najlepše, najboljšega, najpogumnejšega, najinteresantnejšega, polnega samih najboljših lastnosti, skratka, hoče igrati in si narediti najdejnejšo krinko. In solnce upodobi ne človeka, temveč njegovo krinko, njegovo pozo. Solnce ne varja, temveč ljudje, ki se dajo po njem fotografirati, varajo sami sebe in soljadi. In varajo tako dobro, da jih včasih po sliku niti ne spoznaš.

Zato ni brez pomena študij fotografij; čeprav more človek varati in čeprav more tudi slika varati, vendar se ne more slika varati, če imaš fotografijo in človeka pred seboj.

O Marxu ne poznam slabe fotografije. Vse ga kažejo takega, kakor je bil, ker se ni nikdar ponarejal.

Marx kot učitelj je imel redko lastnost, da je bil strog, ne da bi človeku jemal pogum in veselje.

In še eno odlično vzgojiteljsko lastnost je imel Marx: vedno nas je navajal v samokritiko in ni dopuščal, da bi se človek zadovoljil z doseženim.

Marx in otroci

Kakor vse močne in zdrave nature je tudi Marx imel otrok izredno rad. Bil je ne samo najnežnejši oče ki je mogel biti dolge ure otrok med svojimi otroki — kot magnetična sila ga je privlačevalo tudi k tujim, posebno revnim otrokom, ki jih je srečeval. Kolikokrat se je odtrgal od naše družbe, ko smo hodili po bednih predmetjih, da je revnum, razcapanemu otroku pobožal lase in mu stisnil v ročico kak groš. Protiberačem je postal nezaupen, ker je beračenje v Londonu postala prava obrta, toda če je stopila k Marxu beračica ali berač z otročicom, je bil "naš oče" izgubljen, čeprav je mogel izbrati z obrazu brati, da je slepar; prosečim otrokovim očem se ni mogel upreti.

Za Marxa je bila otroška družba potreba, v njej se je odnahnil in poživil. Ko so njegovi otroci odrasli ali pomrli, so mu njegove otroke nadomestili vnuki.

Marx in politika

Politika je bila za Marxa stalni studij. Zgodovina, politika je plod vseh sil, ki delujejo v človeštvu in naravi, plod človeškega mišljenja, človeških strasti, človeških potreb. Politika je teoretična: spoznanje teh milijonov in milijonov sil, ki predejo na kolovratu časa, in praktična, ker spoznanje zaveta dejanje. Politika je torej znanost in praksa; in politična znanost ali znanost o politiki je v neki meri esenca vseh znanosti, ker vsebuje vsa področja delovanja človeških in naravnih sil. Kajub temu rad misli vsak osel, da je velik politik ali celo državnik, kakor bi bil rad vsak osel dober urednik časopisa. Taki domišljavi osli misijo, da se za politiko ni treba nič učiti, da so kar "rojeni" politiki.

Za Marxa je bil kar divji, kadar je govoril o puhloglavih, ki pozajmo za razlagi stvari samo nekaj šablonskih fraz in ki svojkrat grdo zavrnil, docim so sledili praznimi frazerjem, iz je zmedene želje in fantazije.

Ganljivo in kar komično včasih je bilo, kako se je Marx, ki se v politični in gospodarski debati ni bal najkrepkejših, tudi cincinčih besed, kako se je isti Marx v družbi otrok in žensk izražal s tako nežnostjo, da bi ga lahko angleška guvernanta zavidala. Ako je zašel pogovor na kako kočljivo snov, je postal nervozan, se preselal na stol in včasih pordečil, kakor more pordečiti le še šestletna nedolžna deklica.

Dobra želja, če bi kaj pomagala

Na konferenci metodistične cerkve v Des Moinesu, Iowa, je bila sprejeta resolucija, v kateri apelirajo na predsednika Roosevelta, da izposluje v Evropi pravičen mir. Vojno so v isti resoluciji označili za najnajbolj zločestih greh na pram človeštvu in vsemogočnemu Bogu.

Anglija označevana za največjo agresorko

Nasprotniki Anglije v Zed. državah argumentirajo, da ni pravčena vojna. Vojno so v isti resoluciji označili za najnajbolj zločestih greh na pram človeštvu in vsemogočnemu Bogu.

A vendor je to slab argument, ker je bil v prilog sedanjih barbarov.

Hitler, Italija in Francija

Mussolini se je bil lani pridružil Hitlerju v vojni zoper Francijo v nadi, da dobi velik kos francoskih teritorijev. Hitler mu je pustil to vero nekaj časa. Nato pa mu dejal, da spada Francija v nemški življenjski prostor, da pa Italija ne odide praznih rok, naj si — kadar Nemčija udari po Jugoslaviji, vzame Hrvatsko, Črno goro, Dalmacijo in dobro tretjino Slovenije. In nato ji je ponudil še nekaj Grčije. A Italijani vseeno niso zadovoljni. Ne gre jim v glavo, čemu bi Nemci pobrali doma lega vse, Italiji pa prepuščali drobtine.

Industrijski Chicago

V čikaškem okrožju je devet tisoč tovarn, ki uporablja nad pol milijona delavcev.

Velik del italijanske armade pod Anglijo

Angleška armada v Afriki je izredno ničemurno, izpremenljivo, nestalno bitje, tako da je težko izreči o njem gotovo sodbo.

Schopenhauer: Človek je v bistvu divja, strašna žival.

Proudhon: Človek je Bog.

Taine: ...žival, ki se skuša braniti pred naravo in drugimi ljudmi.

Kant: ...edina žival, ki mora delati.

Carlyle: Žival, ki zna rabiti orodje.

Zola: Človek je še v svojih prijetnejših oblikah nenavadno zopirna žival.

Nestroy: Rajšči prikrivajmo, da pripadamo sesalem, ko se tako malo razlikujemo od njih.

Seneca: Kako bedno bitje je človek, ki se ne zna dvigniti nad človeka.

Rodovnik

Domisljav francoski plemič je hotel nekoč spraviti v zadrgo slavnega romancopisa Aleksandra Dumasa (izgovori Dima), cigarr rod je izhajal od neke Zmarke.

"Vaš gospod oče, general, je bil vendar Mulat, gospod Dumas?"

"Tako je," je odgovoril Dumas.

"In vaš stari oče?" je spraševal dalje aristokrat.

"Je bil Zamorec, gospod grof," je Dumas prostodušno odgovoril.

"In vaš praded, če smem vprašati?"

"Je bil opica, dragi gospod," je odvrnil Dumas, ki ga je minilo potrpljenje, "moj rodovnik se namreč začne tam, kjer se vaš neha!"

Glad na Grškem

Iz Ankare v Turčiji poročajo, da je nastal v Grčiji med ljudstvom silovit glad. Nemci so pobrali večino živine, žito in druga živila, ob enem pa zasnovali propagando, da je vsega tega kriva Anglija, ker je Grčija "pahnila v vojno". Celo krompir, ki bi si ga Grki radi pridržali, poberejo Nemci in v zameno pa dobre Grki neke posebne nemške marke, s katerimi pa ne morejo iz Nemčije dobiti ničesar v povračilo za odvzetne pridele.

DEFENSE BOND QUIZ

DEFENSE BOND QUIZ

Q. What is the price of a Defense Savings Bond?

A. For the smallest Bond, you pay \$18.75. The Bond will increase in value in ten years to \$25. For \$75, you get a Bond which will increase to \$100; other Bonds are in proportion.

Q. What will the Government do with the money I pay for my Bond?

A. Your money will be put to work at once in the National Defense Program to protect the freedom and safety of the United States, and of all its people everywhere.

Note.—To purchase Defense Bonds and Stamps, go to the nearest post office or bank, or write for information to the Treasurer of the United States, Washington, D. C.

Resničnost pregovorov

Rana ura — zlata ura. Ni vse zlato, kar se sveti.

Vrč hodi tako dolgo k vodnjaku, da se razbije. Crepinje prinesje srečo.

Ljubezen gre skozi želodec. Želodec je laže zadovoljni kačor oči.

Kdor molči, devet jih ukroti. Kdor jezik "špara", kruha strada.

Lenoba je začetek vseh pregh. Vsak začetek je težak)

Kdor hitro da, dvakrat da. Hiti počasi!

Dober prijatelj in pa star denar na se veliko vredna. Denar oči oslepi.

AGITATORJI NA DELU

Vse naročnine, ki jih pošiljo zastopniki in drugi agitatorji Proletarca, so števe na bazi polletnih naročnin. Namreč agitator, ki pošilje eno celotno, je zabeležen v tem seznamu z dveh polletnih.

Anton Zornik, zap. Penna 19

"I'M GOING A-MILKING, SIR, SHE SAID"

"BITTER CRY OF CHILDREN" ANSWERED

By CHARLES W. ERVIN

It's a long cry from our Puritan forefathers to the Supreme Court giving a unanimous decision, which makes it constitutional for Congress to pass a law which forbids the shipment of goods made by child labor from one state to another.

There was a shortage of service labor among the Puritans. The Indians wouldn't yield up their youths to serve them. So an address to the society which the Puritans had left behind in the Old Country to look after their affairs there, was sent from New England. It was an appeal to fit out poor, young boys and girls and send them to serve the colonists, which as our pious ancestors said would be for the good of both "their bodes and soales."

There wasn't any factory system then. They wanted the children for farm and household slaves. It was over a hundred years later that their use as little factory slaves was discovered in this country.

And who discovered it here? One, Alexander Hamilton, the first Secretary of the Treasury. In a famous Report on Manufacturers, Hamilton pointed out the importance of putting women and children to work in the factories. In this document the exact expression used by Hamilton was children "of tender age."

Then came the Nineteenth Century and factories multiplied. It was into these buildings and not into stores or offices that women and children were first driven. Thousands of little boys also went into the "breakers"

No fledgling feeds the father bird!
No chicken feeds the hen!
No kitten mouses for the cat—
This glory is for men:

We are the Wisest, Strongest race—
Loud may our praise be sung!
The only animal alive
That lives upon its young!

It's A Great System

By JOHN PAINE and DAVID DACHS

(Federated Press)

What this country needs is manufacturer who would be half as enthusiastic about wage rises as they are about price rises.

BATTLE OF AMERICA

Now that we know there are 45,000,000 underfed Americans, how about using convoys to deliver the foods to them?

When the National Association of Manufacturers puts the union label on its letterhead—

When congressmen clamor for the floor to denounce labor-baiting employers—

When national guardsmen start pushing strikebreakers around—

When the daily newspapers declare that 50¢ wages are un-American—

When all union meetings start on time—

You'll know you have had one drink too many.

LITTLE LUTHER

"Father," said Little Luther, "what should a workingman do if he doesn't earn enough money to support his family?"

"I suppose, my boy, that you would advise him to join a union and go on strike, or apply to the relief authorities."

"I'm asking for your advice, father."

"I'll tell you this: There is still room in our system of private enterprise for individual initiative. The man who has a will to get ahead can always find the means. Suppose his wages aren't as high as he thinks they should be? Is that any reason to go on strike and drew no wages at all?"

"No, sir. Let me tell you, Luther, I can remember when men were not slaves to the theory of collective action. I have known mechanics who supplemented their earnings by doing odd jobs for the neighbors. Their children sold magazines and newspapers, or shined shoes. That is the kind of individual effort that has made this nation what it is."

"That makes it pretty clear, father. I asked you because I was reading in The New York Times about a laborer named Joseph Occidenti. He served a day in jail after he had been arrested upon the complaint of Harry B. Brainerd, an architect and city planner."

"And what was the offense?"

"Well, this man's wages were too low to support his family, so over the weekend he shined shoes in the streets. And that seems to be against the law."

—The Co-Operative Builder.

A. F. of L. Will Continue Fighting the Communists

The American Federation of Labor made clear today that it will not be diverted one iota from its policy of warring relentlessly against "Communists within our democracy" despite the "right about face" of the Communist party since the Nazi invasion of Russia."

President William Green of the Federation, writing in the July issue of the American Federationist, declared:

"Communists' support of the defense program in order to aid the Soviet Union does not remove the reasons why labor fights them as deadly enemies."

"Whatever foreign policy the administration may follow as a military expedient, there can be no reversal of our unrelenting opposition to Communists within our democracy."

Mr. Green's remarks were in the form of a signed editorial which appeared under the heading "Our Immediate Obligation."

And I long for the dear old river,
Where I dreamed my youth away;
For a dreamer lives forever,
And a toiler dies in a day.
—John Boyle O'Reilly.

The Pilot carries an ad for the Mary Bar in Buenos Aires, with the note: "Proprietor, Miss Mary and Mary."

Just ask for Mary.

The U. S. Forest Service says deer have been multiplying so rapidly that slum conditions exist in some forests.

The deer might as well get used to sleeping 14 in a thicket, for all the help they'll get from the real estate interests.

Out of the 36 business listed in the Manhattan telephone book under the

HEROISM—JUST ANOTHER DAY'S JOB

(From Glace Bay (N. S.) Gazette)

On the war front heroes are decorated for valor, and the shore front life savers are recognized; and all heroes are recognized everywhere excepting in the coal mines where great heroism is just another day's job.

We had an example of bravery in No. 1B colliery recently that should be recognized.

Four men, all steel boomers, were trapped in a roof fall of 300 tons of rock. It was 30 feet long, 15 feet wide, 10 feet thick. And one official said, "God knows why they weren't all killed."

Angus D. Morrison of Bridgeport, over 50; John Phelan of Whalen's road; Cornelius Brownie of Dominion and Murray McKay, were trapped.

There were some boxes under the fall that helped prevent an entire blackout of those caught in the fall.

Everybody in the pit rushed to the rescue. Father Charles Macdonald of Bridgeport (over the allotted span of

life) was badly caught in the fall, Father Macdonald talked to him in Gaelic and tried to cheer him. The rescuers suggested that they should drive a wedge to get Angus clear but it was taking a chance of the whole strata falling and smashing Angus.

Father Macdonald told Angus what the boys suggested and Angus said, in Gaelic, "put in the wedge." He was taken out with two smashed legs.

Johnnie Phalen was trapped in a twelve by twelve inch hole; and "Wrangler Ferguson" whose real name is Fredy DeRugger, and is a nephew of Major John James McLean, crawled into that hole, tore Phalen's clothes off him, ripped away his clothes and brought Phalen to safety.

Cliff McKay and Danny (Porky) McNeil worked with "Wrangler Ferguson" and did a job that should earn medals from the mines department, if the mines department is interested. And Sam Smith was directing and another real hero.

Our pits and pit workers get lots of knocks but little recognition.

What a Book Can Do

This is what a book can do:

Take you where the skies are blue,

Take you where the laughter's ringing,

And the eyes with love aglow,

Take you out of care and trouble,

And the griefs which seem to double,

Take you far from wintry weather

And the fields of drifted snow.

This is what a book can do;

Build and strengthen you anew,

Give you fortitude and courage

When above a storm appears;

It can fashion and re-make you

So that face can never break you

It can comfort and console you

When your eyes are wet with tears.

—Ex.

8,000 Lenders

Over 8,000 lending institutions of all types have participated in the Federal Housing Administration financing program and have invested in the six-year period, 1935-40, close to \$3,000,000,000 in insured mortgages.

—Ex.

SOME OBJECTIONS

At the ratification meeting in Detroit there was noisy disagreement to some of the contracts provisions by a small minority of the workers. These objections were inspired by disgruntled leftists who dislike the limitations on shop stewards and also the fact that dues checked off will go directly to the national treasury. The union leaders pointed out that a smaller number of stewards would suffice since, first, grievance machinery is carefully worked out and, second, the Ford stewards would not have the responsibility of collecting dues, the principal duty of stewards in other UAW plants. Of course, anti-administration groups would protest the dues going to the national treasury, which gives the national leadership strong control over the various locals.

Ford spokesmen said that the union's firm stand during the North American incident led them to believe the "responsibility" of the national officers and prompted them to give the union a free hand. The company is now looking to the union to maintain shop discipline and give wholehearted cooperation in production.

—BIG JOB AHEAD

Now that the big victory is over, the auto workers union still has a job on its hands. It will take several months of intensive work to organize the union on a functional, rather than a military basis. Often it develops that leaders of an organizing movement are not the best leaders for the period of consolidation; the whole tone and atmosphere of the union work changes.

Titanic as the job is in the Ford company, the automobile workers union enters upon it fully prepared. The union is distinguished for its alert, intelligent, union-conscious rank and file. The magnificent job that has been done in General Motors and other companies is sufficient evidence to that.

—Advance.

CONFESIONS

By COVAMI

I admit it—
I prefer—
Lucifer to Jehovah—
Astarte to Minerva—
Widows to Virgins—
Sinners to Saints—
Lunatics to Liberals—
Reds to Respectables—
Hoboes to Heroes—
"Niggers" to "Supreme White"—
And—
Rattlesnakes to Reformers—
The first are all So Much More Interesting—
Put so much more Pep into Life—
And—
While they are at it—
Don't caradom—
Whether or not—
"Business as usual"—
Goes to hellnot. Same here.

If this be "Pessimism"—
All Right—
I don't care!—
I am no "Optimist."—
If it be Treason—
Then with Matt Schmidt, I say—
"Give my love to the REBELS"—
As for the REST—
Tell them—
I said—
Go to—
HELL!"—
Good old Matt!—
Auf wiedersehen, old boy!

THE MARCH OF LABOR

THE FIRST AND ONLY TIME A.F. of L. SUPPORTED A THIRD PARTY PRESIDENTIAL CANDIDATE WAS IN 1924, WHEN IT SUPPORTED ROBERT M. LA FOLLETTE.

THE FIRST THING A UNION MAN LOOKS FOR IN A NEWSPAPER IS THE UNION LABEL, THE SIGN OF FAIR LABOR CONDITIONS, NEW MATERIALS AND THE BEST CRAFTSMANSHIP.

53